FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 25 oktober 2005 *

I mål T-379/03,

Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (Tyskland), inledningsvis företrätt av advokaten U. Hildebrandt, därefter av advokaterna P. Lange, P. Wilbert och A. Auler, därefter av advokaterna Lange, Wilbert, Auler och J. Steinberg,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), inledningsvis företrädd av D. Schennen och G. Schneider, därefter av A. von Mühlendahl, D. Schennen och G. Schneider, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan mot det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 27 augusti 2003 (ärende R 105/2002-4) om en ansökan om registrering av ordmärket Cloppenburg som gemenskapsvarumärke,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna A.W.H. Meij, N.J. Forwood, I. Pelikánová och S. Papasavvas,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 april 2005,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden ingav den 24 oktober 2000 en ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke till harmoniseringsbyrån med stöd av rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3), i ändrad lydelse.

2 Det varumärke som registreringsansökan avsåg var ordmärket Cloppenburg.

3 Ansökan avsåg detaljhandelstjänster, vilka omfattas av klass 35 i Niceöverenskommelsen av den 15 juni 1957 om internationell klassificering av varor och tjänster för varumärkesregistrering, med ändringar och tillägg.

4 Genom beslut av den 20 december 2001 avslog harmoniseringsbyråns granskare ansökan med stöd av artikel 7.1 c i förordning nr 40/94.

5 Den 25 januari 2002 överklagade sökanden granskarens beslut i enlighet med artiklarna 57–59 i förordning nr 40/94.

6 Genom beslut av den 27 augusti 2003 (nedan kallat det omtvistade beslutet) avslog harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd sökandens överklagande. Överklagandenämnden ansåg i huvudsak att ordet Cloppenburg är namnet på en tysk stad i Niedersachsen och att Landkreis Cloppenburg, det distrikt som staden gett namn åt, år 2002 hade mer än 152 000 invånare. Överklagandenämnden angav att på tyska uppfattas ändelsen burg (slott) som beteckningen för en plats, att städer och regioner av jämförbar storlek med Cloppenburg regelmässigt omnämns i väderleksrapporter och -prognoser över hela Tyskland och att motsvarande uppgifter förekommer på motorvägsskyltar som kan läsas under färd och i trafikrapporteringar. Överklagandenämnden lade till att namnet Cloppenburg betecknade tjänsteleverantörens säte och därmed den plats där detaljhandelstjänsterna utformats och varifrån de tillhandahölls. Överklagandenämnden drog av detta slutsatsen att den tyske slutkonsumenten uppfattade ordet Cloppenburg som en uppgift om varans geografiska ursprung.

Förfarandet och parternas yrkanden

7 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 november 2003.

8 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

9 Harmoniseringsbyrån har den 20 februari 2004 ingett en skrivelse betecknad "svarsinlaga". I denna har harmoniseringsbyrån anfört följande under rubriken yrkanden:

"[harmoniseringsbyrån] är benägen att stödja sökandens yrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Detta tillvägagångssätt skulle emellertid vara liktydigt med ... att bifalla sökandens ansökan och befria [förstainstansrätten] från att avgöra saken. Under dessa omständigheter yrkar svaranden att [förstainstansrätten] avgör saken i enlighet med parternas argument i sak- och rättsfrågorna.

För närvarande avstår svarande från att framställa ett bestämt yrkande."

10 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet.

11 Efter det att parterna hade utvecklat sin talan hänsköt förstainstansrätten målet till den andra avdelningen i utökad sammansättning.

12 Harmoniseringsbyrån har vid förhandlingen bekräftat att den inte yrkade att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras, utan överlät avgörandet till förstainstansrätten.

Rättslig bedömning

Parternas argument

13 Till stöd för sin talan har sökanden främst åberopat åsidosättande av artikel 7.1 c i förordning nr 40/94.

14 Sökanden har för det första framfört att Cloppenburg är ett vanligt släktnamn i Tyskland, eftersom det finns fler än 16 000 abonnenter med detta namn i telefonkatalogen. Enligt sökanden har emellertid släktnamn per definition särskiljningsförmåga. I sammanhanget har sökanden påpekat att domstolens dom av den 23 oktober 2003 i mål C-191/01 P, harmoniseringsbyrån mot Wrigley (REG 2003, s. I-12447), inte är relevant i förevarande fall. Enligt denna dom skall registrering av ett ordmärke således vägras om åtminstone en av dess potentiella betydelser avser en egenskap hos de berörda varorna. Om den huvudsakliga betydelsen i handeln är en annan än en geografisk beteckning skall registrering beviljas.

15 För det andra har sökanden hävdat att i Tyskland är geografiska beteckningar vanligtvis sammansatta av ord och ändelser såsom "aus Cloppenburg" eller "Cloppenburger" (från Cloppenburg).

16 För det tredje anser sökanden att harmoniseringsbyrån varken visat att den relevanta omsättningskretsen för närvarande uppfattar Cloppenburg som beteckning för detaljhandel eller att den rimligen kan antas göra det i framtiden.

17 Vid förhandlingen har sökanden tillagt att det omtvistade beslutet hade brister i motiveringen genom att överklagandenämnden hade inskränkt sig till att avvisa sökandens argument utan att ersätta dessa med egna argument.

18 Harmoniseringsbyrån anser att talan är välgrundad av följande skäl. För det första, eftersom överklagandenämnden inte visat att omsättningskretsen har kännedom om staden Cloppenburg. För det andra finns det ingenting som tyder på att Cloppenburg, staden eller Landkreis, är kända för någon som helst tillverkning. För det tredje har överklagandenämnden inte visat att Cloppenburg är känt utanför regionen som en plats för tillhandahållande av tjänster. Följaktligen kan omsättningskretsen, vilken utgörs av tyska genomsnittskonsumenter, inte uppfatta varumärket Cloppenburg som endast bestående av kännetecken eller upplysningar vilka i handeln visar tjänsternas geografiska ursprung eller det geografiska ursprunget för de varor som saluförs i en detaljhandel.

19 Harmoniseringsbyrån har tillagt att enligt förstainstansrättens dom av den 30 juni 2004 i mål T-107/02, GE Betz mot harmoniseringsbyrån — Atofina

Chemicals (BIOMATE) (REG 2004, s. II-1845), är den inte skyldig att yrka att talan skall ogillas utan kan, efter att ha framfört alla argument som den anser lämpliga, överlåta åt förstainstansrätten att avgöra målet. Harmoniseringsbyrån kan emellertid, i enlighet med domstolens dom av den 12 oktober 2004 i mål C-106/03 P, Vedial mot harmoniseringsbyrån (REG 2004, s. I-9573), vilken efter överklagande fastställde förstainstansrättens dom av den 12 december 2002 i mål T-110/01, Vedial mot harmoniseringsbyrån — France Distribution (HUBERT) (REG 2002, s. II-5275), inte ändra ramen för rättegången. Samma principer gäller enligt harmoniseringsbyrån i ett förfarande om absoluta registreringshinder.

20 Harmoniseringsbyrån har vidare anfört att i enlighet med artikel 60 i förordning nr 40/94 har granskaren, som är bunden av instruktioner från harmoniseringsbyråns ordförande, inte längre något inflytande över ett ärende som överklagats till överklagandenämnden. Enligt artikel 131.2 i samma förordning i dess i målet aktuella lydelse, är överklagandenämnderna oavhängiga, vilket utgör hinder för att harmoniseringsbyrån återkallar det omtvistade beslutet eller ersätter det med ett beslut till sökandens fördel.

21 Vid förhandlingen har sökanden antagit samma ståndpunkt som harmoniseringsbyrån avseende frågan huruvida dennas talan kan tas upp till prövning i sak, men anfört att det hade varit att föredra att den senare hade yrkat att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras.

Huruvida harmoniseringsbyråns yrkanden kan tas upp till sakprövning

22 Förstainstansrätten har, med avseende på harmoniseringsbyråns ställning i förfarandet, i ett förfarande beträffande ett beslut som en överklagandenämnd fattat i ett invändningsförfarande fastställt att även om harmoniseringsbyrån saknar rätt att väcka talan mot ett beslut som fattats av en överklagandenämnd är den inte därmed skyldig att försvara sådana beslut när de har överklagats eller att yrka att varje talan som väcks mot ett sådant beslut skall ogillas (domen i det ovannämnda målet BIOMATE, punkt 34). Det är inget som hindrar att harmoniseringsbyrån

ställer sig bakom ett av sökandens yrkanden eller nöjer sig med att överlåta frågan till förstainstansrätten samtidigt som den redogör för de argument som den anser att förstainstansrätten kan ha nytta av att känna till (domen i det ovannämnda målet BIOMATE, punkt 36). Harmoniseringsbyrån kan å andra sidan inte framställa yrkanden om ogiltigförklaring eller ändring av överklagandenämndens beslut med avseende på en punkt som inte är framställd i ansökan eller framföra grunder som inte framställts i ansökan (se, för ett liknande resonemang, domen av den 12 oktober 2004 i det ovannämnda målet Vedial mot harmoniseringsbyrån, punkt 34).

23 Vidare kan emellertid, även om harmoniseringsbyrån i enlighet med artikel 133.2 i förstainstansrättens rättegångsregler är svarande i förfarandet vid förstainstansrätten, denna omständighet inte påverka konsekvenserna av systematiken i förordning nr 40/94 vad avser överklagandenämnderna. Oberoende av harmoniseringsbyråns ståndpunkt i förfarandet vid förstainstansrätten möjliggör denna omständighet på sin höjd beslut om rättegångskostnaderna om det överklagade beslutet ogiltigförklaras eller ändras (domen i det ovannämnda målet BIOMATE, punkt 35).

24 I avdelning IV i rättegångsreglerna definieras harmoniseringsbyråns roll som svarande på ett enhetligt sätt utan att sådana förfaranden som vid överklagandenämnden inbegriper flera parter än den som är sökande vid förstainstansrätten (nedan kallade förfaranden *inter partes*) åtskiljs från de förfaranden som endast inbegriper sökanden och harmoniseringsbyrån (nedan kallade förfaranden *ex parte*). Det görs vidare ingen skillnad i artikel 63 i förordning nr 40/94 om det förfarande som lett fram till det omtvistade beslutet är ett förfarande *inter partes* eller ett förfarande *ex parte*. Av detta följer att ovannämnda rättspraxis avseende förfaranden *inter partes* kan överföras till förfaranden *ex parte*.

25 Det skall konstateras att harmoniseringsbyrån i förevarande fall, trots att den uttryckligen avstått från att yrka att det omtvistade beslutet skall ogiltigförklaras och

trots att den överlåtit avgörandet till förstainstansrätten, enbart har framfört argument till stöd för sökandens grunder avseende åsidosättande av artikel 7.1 c i förordning nr 40/94. Följaktligen har harmoniseringsbyrån tydligt gett uttryck för sin vilja att stödja sökandens yrkanden och grunder.

26 Under dessa omständigheter skall harmoniseringsbyråns yrkanden därför omkvalificeras på så sätt att harmoniseringsbyrån skall anses ha medgett sökandens yrkanden.

27 Det följer ovan av punkterna 22–24 att de yrkanden genom vilka harmoniseringsbyrån ansluter sig till sökandens yrkanden om ogiltigförklaring kan upptas till sakprövning, eftersom de och de argument som framförts till stöd för dessa inte går utöver sökandens yrkanden och grunder.

28 Vad gäller frågan huruvida överensstämmelsen mellan parternas yrkanden och argument i förevarande fall kan befria förstainstansrätten från att avgöra saken, såsom harmoniseringsbyrån har antytt, skall det erinras om att talan inte förlorat sitt syfte trots överensstämmelsen mellan parternas argument avseende saken. Trots enigheten mellan parterna har nämligen det omtvistade beslutet varken ändrats eller återkallats, då harmoniseringsbyrån varken har rätt att göra detta eller att ge instruktioner om detta till överklagandenämnderna, vilkas oavhängighet fastställs i artikel 131.2 i förordning nr 40/94 i dess till den 9 mars 2004 gällande lydelse, nu artikel 131.4 i dess aktuella lydelse. Härav följer att sökanden har ett fortsatt intresse av att detta beslut ogiltigförklaras.

29 Det följer av det anförda att överensstämmelsen mellan parternas yrkanden och argument inte befriar förstainstansrätten från att pröva lagligheten av det omtvistade beslutet med hänsyn till de grunder som anförts i ansökan.

Prövning i sak

30 Enligt artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 får "[v]arumärken som endast består av kännetecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna eller tjänsterna" inte registreras.

31 I artikel 7.2 i förordning nr 40/94 föreskrivs vidare att "[p]unkt 1 skall tillämpas även om registreringshindren endast finns i ... en del av gemenskapen".

32 Registreringshindret i artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 har uppställts i syfte att skydda en målsättning av allmänintresse, nämligen att kännetecken och upplysningar som beskriver de kategorier av varor eller tjänster som är föremål för registreringsansökan skall kunna användas fritt av alla. Denna bestämmelse utgör således hinder mot att sådana kännetecken eller upplysningar förbehålls ett enda företag genom varumärkesregistrering (se, analogt, domstolens dom av den 4 maj 1999 i de förenade målen C-108/97och C-109/97, Windsurfing Chiemsee, REG 1999, s. I-2779, punkt 25).

33 Vad mer specifikt gäller kännetecken och upplysningar som kan användas för att visa det geografiska ursprunget för de kategorier av varor som är föremål för ansökan om varumärkesregistrering, i synnerhet geografiska namn, föreligger det ett allmänintresse av att undvika ensamrätt. Sådana kännetecken och upplysningar kan nämligen inte endast ge information om kvalitén och andra egenskaper hos de berörda kategorierna av varor eller tjänster, utan kan också på olika sätt påverka konsumenternas preferenser, till exempel genom att varorna förknippas med en plats som kan väcka positiva känslor (se, analogt, domen i det ovannämnda målet Windsurfing Chiemsee, punkt 26).

34 Förstainstansrätten konstaterar vidare att registrering av geografiska namn som varumärken inte är tillåten när dessa pekar ut vissa geografiska platser som redan är ansedda eller kända för den berörda kategorin av varor och tjänster och som därför enligt omsättningskretsens uppfattning har en koppling till denna kategori. Det är inte heller tillåtet att registrera sådana geografiska namn som kan komma att brukas av företag, vilka även skall vara tillgängliga för dessa såsom geografiska ursprungsbeteckningar för den berörda kategorin av varor (se analogt domen i det ovannämnda målet Windsurfing Chiemsee, punkterna 29 och 30).

35 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapslagstiftaren, med avvikelse från bestämmelserna i artikel 7.1 c i förordning nr 40/94, har gett en möjlighet att registrera kännetecken som kan användas för att beteckna geografiskt ursprung som kollektivmärken i enlighet med artikel 64.2 i den ovannämnda förordningen och en möjlighet att för vissa produkter som uppfyller nödvändiga villkor registrera kännetecken som skyddad geografisk beteckning eller ursprungsbeteckning inom ramen för bestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153).

36 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 i princip inte utgör något hinder mot registrering av geografiska namn som är okända för den berörda omsättningskretsen, eller i vart fall är okända som beteckning på en geografisk plats, eller av geografiska namn vilka den berörda omsättningskretsen, på grund av den utpekade platsens karaktär, sannolikt inte kommer att uppfatta som en upplysning om att den berörda kategorin varor eller tjänster har sitt ursprung på denna plats eller att de utformats där (se, analogt, domen i det ovannämnda målet Windsurfing Chiemsee, punkt 33).

37 Med hänsyn till det ovan anförda kan bedömningen av huruvida ett kännetecken är beskrivande endast göras med utgångspunkt i de aktuella varorna eller tjänsterna och hur den relevanta omsättningskretsen uppfattar kännetecknet (förstainstansrättens dom av den 15 oktober 2003 i mål T-295/01, Nordmilch mot harmoniseringsbyrån (OLDENBURGER), REG 2003, s. II-4365, punkterna 27–34).

38 I denna bedömning är harmoniseringsbyrån skyldig att styrka att det geografiska namnet är känt bland omsättningskretsen som benämning på en geografisk plats. Det är vidare nödvändigt att det aktuella namnet enligt omsättningskretsens uppfattning har samband med de varor eller tjänster som avses i varumärkesansökan, eller i vart fall att det är rimligt att anta att ett sådant namn, enligt omsättningskretsens uppfattning, kan beteckna dessa varu- eller tjänstekategoriers geografiska ursprung. Inom ramen för denna undersökning skall hänsyn tas till den större eller mindre kunskap som omsättningskretsen har om det aktuella geografiska namnet samt till de utmärkande dragen hos den plats som avses och den aktuella varu- eller tjänstekategorin (se, analogt, domen i det ovan i punkt 37 nämnda målet Windsurfing Chiemsee och punkt 1 i domslutet).

39 I förevarande fall skall förstainstansrättens bedömning inskränka sig till frågan huruvida det sökta kännetecknet, för den relevanta omsättningskretsen i Tyskland, endast består av upplysningar som i handeln visar tjänsternas geografiska ursprung. I detta avseende är det utrett att Cloppenburg är en stad i Niedersachsen med omkring 30 000 invånare.

40 Sökanden har vidare inte bestritt att den relevanta omsättningskretsen, nämligen genomsnittskonsumenten för detaljhandelstjänster, utgörs av tyska genomsnittskonsumenter.

41 Vad gäller bedömningen av om kännetecknet Cloppenburg har särskiljningsförmåga skall det först konstateras att motiveringen i det omtvistade beslutet, vilken avser att visa att den tyske genomsnittskonsumenten känner till detta kännetecken som en geografisk plats, inte är övertygande.

42 För det första, om ett ord med ändelsen burg ofta motsvarar en geografisk plats, är denna ändelse ensam inte tillräcklig för att slå fast att konsumenten uppfattar Cloppenburg som beteckningen för en viss stad. Denna ändelse förekommer nämligen också i släktnamn och i fantasinamn.

43 För det andra är överklagandenämndens argument att städer och regioner av jämförbar storlek med Cloppenburg regelmässigt omnämns i väderleksrapporter och -prognoser över hela Tyskland inte övertygande. I själva verket används i väderleksprognoser som sänds över hela Tyskland de stora städerna som Hamburg, Hannover, Düsseldorf, Köln, Berlin, Frankfurt am Main, Stuttgart eller München samt berg eller stora floder som utgångspunkter. En stad av Cloppenburgs storlek förekommer endast undantagsvis.

44 För det tredje, om staden Cloppenburg nämns på vägskyltar på motor- och huvudvägar och om namnet omnämns i vägtrafikrapporteringen är dessa, icke desto mindre, avsedda för en lokal krets av mottagare. De anvisningar som finns på motorvägsskyltar över hela landet begränsas till de stora städerna, vilkas läge är välkänt, såsom de som nämnts i föregående punkt. Staden Cloppenburg omnämns inte på skyltar annat än i den omgivande regionen och riktar sig därmed till dem som önskar bege sig till denna region eller denna stad. Detsamma gäller för

vägtrafikrapporterna som inte följs med uppmärksamhet annat än av dem som har ett aktuellt intresse för trafiksituationen i regionen.

45 Slutligen har överklagandenämnden inte nämnt någon sevärdhet eller ekonomisk verksamhet för vilken staden Cloppenburg är känd av konsumenter i hela Tyskland.

46 Det är inte nödvändigt att förstainstansrätten tar ställning till huruvida staden Cloppenburg är känd i omsättningskretsen som geografisk plats. På grund av stadens mindre betydande storlek kan det under alla omständigheter antas att om den tyske konsumenten känner till den, är denna kunskap liten eller på sin höjd medelmåttig.

47 Det skall för det andra konstateras att överklagandenämnden inte styrkt att det enligt omsättningskretsens uppfattning finns ett samband mellan staden eller regionen Cloppenburg och den kategori av tjänster som avses, eller att det är rimligt att anta att ordet Cloppenburg enligt dennas uppfattning betecknar de aktuella tjänsternas geografiska ursprung.

48 I det omtvistade beslutet anges endast att det för att tillämpa artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 är tillräckligt att konsumenten kan tro att ordet Cloppenburg betecknar den ort där detaljhandelstjänsterna utformas och varifrån de tillhandahålls, utan att för den skull visa på vilket sätt detta villkor är uppfyllt i förevarande fall. I huvudsak har överklagandenämnden inskränkt sig till att anse att ordet Cloppenburg för den tyska allmänheten motsvarar namnet på en stad i Niedersachsen.

49 Även om staden Cloppenburg är känd i omsättningskretsen följer emellertid inte automatiskt att kännetecknet kan användas för att i handeln visa det geografiska ursprunget. För att undersöka om villkoren för det aktuella registreringshindret är uppfyllda måste alla relevanta omständigheter beaktas, såsom varornas eller tjänsternas art, gott eller mindre gott renommé, speciellt i den aktuella ekonomiska sektorn, aktuellt geografiskt ursprung och den bättre eller sämre kännedom om detta som finns hos omsättningskretsen, sedvänjor i den aktuella branschen och frågan om i vilken omfattning varornas eller tjänsternas geografiska ursprung, enligt den berörda omsättningskretsens uppfattning, är relevant för att bedöma kvalitet och andra egenskaper hos de aktuella varorna eller tjänsterna.

50 I förevarande fall har den relevanta omsättningskretsen en svag eller på sin höjd medelgod kunskap om staden Cloppenburg. Dels är det fråga om en liten stad, dels har överklagandenämnden inte angett någon kategori av varor eller tjänster för vilka denna stad är känd som tillverkningsort eller ursprungsort för tjänster. Överklagandenämnden har vidare inte visat att det är vanligt förekommande i handeln att ange det geografiska ursprunget för en detaljhandelsrörelse. Det geografiska ursprunget för sådana tjänster anses vanligtvis inte heller vara relevant för bedömningen av egenskaperna eller kvaliteten hos dessa.

51 Under dessa omständigheter kan det enligt den berörda omsättningskretsens uppfattning för närvarande inte anses finnas något samband mellan staden Cloppenburg och den aktuella kategorin av tjänster, och det kan inte heller rimligen antas att den aktuella benämningen i framtiden skulle kunna beteckna dessa tjänsters geografiska ursprung.

52 Härav följer att överklagandenämndens beslut bygger på felaktig rättstillämpning av artikel 7.1 c i förordning nr 40/94. Följaktligen skall talan bifallas på den grunden att

denna bestämmelse åsidosatts utan att det är nödvändigt att ta ställning till sökandens övriga argument eller eventuell bristande motivering.

Rättegångskostnader

53 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har yrkat att harmoniseringsbyrån skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom harmoniseringsbyrån har tappat målet på så sätt att överklagandenämndens beslut ogiltigförklaras, skall sökandens yrkande bifallas, trots den omkvalificering av harmoniseringsbyråns yrkanden som anges ovan i punkt 26.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Det beslut som fattats av fjärde överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) den 27 augusti 2003 (ärende R 105/2002-4) ogiltigförklaras.

2) Harmoniseringsbyrån skall ersätta rättegångskostnaderna.

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 oktober 2005.

E. Coulon J. Pirrung

Justitiesekreterare Ordförande